

ที่ นร 0709.2/ป 419/

สำนักงาน ก.พ.

ถนนพญาโลก กท 10300

15 กันยายน 2542

เรื่อง หารือปัญหาข้อกฎหมาย

เรียน ผู้ว่าราชการจังหวัดลำปาง

อ้างถึง หนังสือจังหวัดลำปาง ปกปิด ที่ ลป 0017.3/37 ลงวันที่ 22 กุมภาพันธ์ 2542

ตามหนังสือที่อ้างถึง จังหวัดลำปางแจ้งว่า ศาลฎีกาได้มีคำพิพากษาเมื่อวันที่ 30 สิงหาคม 2538 ให้ลงโทษจำคุกนาย ก. เจ้าหน้าที่บริหารงานทั่วไป 5 สำนักงานสาธารณสุขจังหวัดลำปาง มีกำหนด 6 ปี และได้ส่งคำพิพากษาไปให้ศาลจังหวัดลำปางอ่านคำพิพากษา โดยในวันที่ศาลฎีกามีคำพิพากษา นาย ก. ยังคงปฏิบัติหน้าที่ราชการอยู่และได้รับราชการเรื่อยมาจนได้รับอนุญาตให้ลาออกจากราชการเมื่อวันที่ 1 กุมภาพันธ์ 2539 ต่อมาศาลจังหวัดลำปาง นัดฟังคำพิพากษาเมื่อวันที่ 6 มีนาคม 2539 แต่ไม่มีคู่ความมาศาล จึงดอ่านคำพิพากษาและได้ออกหมายจับนาย ก. จำเลย เพื่อนำตัวมาบังคับตามคำพิพากษา อ.ก.พ.จังหวัดลำปางพิจารณาแล้วมีมติว่า การต้องคำพิพากษาศาลฎีกาให้จำคุก มีกำหนด 6 ปี เป็นความผิดวินัยอย่างร้ายแรง และเป็นความผิดที่ปรากฏชัดแจ้ง จึงให้ลงโทษไล่นาย ก. ออกจากราชการ ตั้งแต่วันที่ศาลฎีกามีคำพิพากษา คือวันที่ 30 สิงหาคม 2538 เป็นต้นไป แต่สำนักงานสาธารณสุขจังหวัดลำปาง เห็นว่า ในวันที่ศาลฎีกามีคำพิพากษาให้ลงโทษจำคุกจนถึงวันที่ได้รับอนุญาตให้ลาออกจากราชการ คือ ระหว่างวันที่ 31 สิงหาคม 2538 ถึงวันที่ 31 มกราคม 2539 นาย ก. ยังคงปฏิบัติหน้าที่ราชการอยู่ และควรมีสิทธิได้รับเงินเดือนในช่วงเวลาดังกล่าว จึงขอให้ อ.ก.พ.จังหวัดลำปางทบทวนมติเกี่ยวกับวันที่สั่งไล่ออก โดยขอให้มีมติไล่ออกตั้งแต่วันที่ได้รับอนุญาตให้ลาออกจากราชการเป็นต้นไป จังหวัดลำปางพิจารณาแล้ว เห็นว่าการออกจากราชการของข้าราชการพลเรือนสามัญ ย่อมเป็นไปตามระเบียบ ก.พ. ว่าด้วยวันออกจากราชการของข้าราชการพลเรือนสามัญ พ.ศ.2535 ซึ่งกรณีนี้จะต้องออกจากราชการตั้งแต่วันที่ต้องมีคำพิพากษาถึงที่สุด คือวันที่ 30 สิงหาคม 2538 และไม่น่าจะนำเอาวันที่ศาลจังหวัดลำปางนัดฟังคำพิพากษามาประกอบ

การพิจารณาวันที่จะส่งใล่ออกจากราชการด้วย จึงขอหารือว่าความเห็นของจังหวัดลำปาง ถูกต้องหรือไม่ ประการใด ความละเอียดแจ้งแล้ว นั้น

ก.พ. ได้พิจารณาแล้วเห็นว่า การส่งลงโทษใล่ข้าราชการพลเรือนสามัญ ออกจากราชการ ในกรณีกระทำความผิดอาญาจนได้รับโทษจำคุก หรือโทษที่หนักกว่าจำคุก โดยคำพิพากษาถึงที่สุดให้จำคุก หรือได้รับโทษที่หนักกว่าจำคุก ซึ่งตามระเบียบ ก.พ. ว่าด้วย วันออกจากราชการของข้าราชการพลเรือนสามัญ พ.ศ.2535 ข้อ 6 (3) กำหนดให้ส่งใล่ออก ตั้งแต่วันที่ต้องรับโทษจำคุก โดยคำพิพากษาถึงที่สุด หรือวันต้องคำพิพากษาถึงที่สุด นั้น ก.พ. เคยพิจารณาว่า คำพิพากษาดังกล่าวที่จะมีผลตามกฎหมายต้องเป็นคำพิพากษาที่ศาลได้อ่านแล้ว ไม่ว่าจะอ่านต่อหน้าจำเลยหรือลับหลังจำเลยก็ตาม และไม่จำเป็นที่จำเลยผู้นั้น จะต้องเข้าไป รับโทษจำคุกตามคำพิพากษาของศาลจริง ๆ ในขณะนั้นทุกกรณีไป ทั้งนี้ เนื่องจากการที่จะ ให้ได้ตัวจำเลยที่ศาลได้มีคำพิพากษาถึงที่สุดให้ลงโทษจำคุกหลบหนีไม่ไปฟังคำพิพากษาของ ศาลมารับโทษจำคุกจริง ๆ นั้น เป็นขั้นตอนของการบังคับคดีอีกส่วนหนึ่ง สำหรับกรณีของ นาย ก. ตามที่หารือนี้ ปรากฏข้อเท็จจริงว่า ศาลฎีกาได้มีคำพิพากษาเมื่อวันที่ 30 สิงหาคม 2538 ให้จำคุกมีกำหนด 6 ปี และได้ส่งคำพิพากษาดังกล่าวไปให้ศาลจังหวัดลำปางอ่านคำพิพากษา แต่ศาลจังหวัดลำปางยังไม่ได้อ่านคำพิพากษาของศาลฎีกา และต่อมานาย ก. ก็ได้รับอนุญาตให้ ลาออกจากราชการไปเมื่อวันที่ 1 กุมภาพันธ์ 2539 ดังนั้นกรณีนี้วันต้องรับโทษจำคุกโดย คำพิพากษาถึงที่สุดหรือวันต้องคำพิพากษาถึงที่สุด จึงยังไม่มีผลตามกฎหมาย และไม่ใช้กรณีปกติ ที่จะต้องส่งลงโทษใล่ออกย้อนหลังไปถึงวันที่ 30 สิงหาคม 2538 ได้ เพราะผู้นี้ได้มาปฏิบัติ หน้าที่ราชการจนถึงวันได้รับอนุญาตให้ลาออก การที่จะส่งลงโทษโดยไม่ให้เป็นการเสียสิทธิ โดยชอบธรรมของผู้นี้ จึงต้องส่งลงโทษใล่ออกย้อนหลังไปถึงวันที่ผู้นี้ได้รับอนุญาตให้ลาออก จากราชการ คือวันที่ 1 กุมภาพันธ์ 2539 ตามนัยข้อ 6 (6) และข้อ 6 (8) แห่งระเบียบ ก.พ. ว่าด้วยวันออกจากราชการของข้าราชการพลเรือนสามัญ พ.ศ.2535

จึงเรียนมาเพื่อโปรดทราบ

ขอแสดงความนับถือ

สีมา สีมานันท์

(นายสีมา สีมานันท์)

รองเลขาธิการ ก.พ.

ปฏิบัติราชการแทนเลขาธิการ ก.พ.

สำนักเสริมสร้างวินัยและรักษาระบบคุณธรรม

กลุ่มรักษามาตรฐานวินัย

โทร. 2818677

โทรสาร 6286204